

СОВИТЕ НЕ СА ТОВА, КОЕТО СА

Въпросът е какво правим оттук нататък?

Отминаха изборите за представители на България в Европейския парламент. ЦИК обяви имената на 17-те, които както ни агитираха в предизборната кампания, щели да защитават българските национални интереси в 748 членния Европейски парламент. Както се казва Бог с тях! И дано им помага. И дано ги подкрепя!

Само че, въпреки огромната шумотевица от радости, огорчения, триумфално огласени победи и загуби, които са всъщност победи, ама не колкото трябва; въпреки оставки, крамоли, закани и долни страсти, над всичко и всички, като разлив на нефт от пробит танкер, расте, разяжда душите и мислите **петното на огромно и неизтребимо съмнение**. Как така се случва, че въпреки осъзнаването от всички дъно, на което се намира Отечеството ни; въпреки невиджаната и незапомнена корупция, доказвана от всевъзможни „Гейтове“ и скандали; **въпреки 85% обществено недоверие към институцията на Народно събрание и при 72% недоверие към правителството** оглавявано от Бойко Борисов, гражданите на държавата с 2 млн прокудени нейни синове и дъщери, държавата с най-висока смъртност в света и с най-ниска раждаемост; държавата с умиращи села и изчезващи населени места, с усмъртителна деиндустриализация;

със загуби на национално богатство по-големи от загубите на всички национални катастрофи в новата българска история взети заедно как така народонаселението на същата тази наша мила родина **дава гласа си и подкрепата си на тези, които и 5 пет пари не дават за неговия хал? За тези, които вече 3 десетилетия се трудят как да превърнат това народонаселение в новите фелахи на Европа и света – най-бедните, най-болните, най-безграмотните, най-нешащните и най-отчаяните!...**

Каква е тази черна магия? Какъв е този сатанински „Прозорец на Овертон“ който прави всичко доскоро немислимо в ценностите на този работен и с щедра душевност народ в у Бога реалност?

„След апартамент гейт и суджук гейт, след „къщите за гости“, след терасите и магистралните кражби, след откраднатите милиарди от еврофондовете, след именията в Барселона и на Женевското езеро, след тризонетите на Шан-з-Елизе, изнесените милиарди Дънди Прешъс, след сараите с яхтени пристанища и пр и пр., да спечелиш избори като получиш огромно предпочитание – това е абсурд, който изглежда напълно необясним“. Така твърди психологът проф. Петър Иванов и обяснява как и по какъв начин управниците ни печелят.

На стр.2

ЗОРА

Ракетата „Сатурн“ -5 в изложбения павилон в щата Флорида

В КОСМИЧЕСКАТА ОРБИТА НА ЛЪЖАТА

Като дете започнах образованието си в у-ще „Васил Априлов“, София. Имахме страхотни учители. Най-колоритен от всички беше г-н Герасков по физика. Той ни учеше да мислим критично. Още в седми клас, след отделенията, бяхме научили от него, **че във вакуум ударите от чук не се чуват, че ако хвърлиш камък право нагоре, би трябвало да ти падне на главата със същата скорост. Това че учителят ни не беше комунист, не беше пречка да бъде уважаван от всички: и от съучениците ми, и от родителите им.**

Преди месец-два една начална учителка от същото училище, в което и аз някога учих, се опита да заинтригува децата като им каза: „Американците може и да не са били на Луната. Не всичко

в Интернет е истина.“

Наемниците на властта, както подобава, настръхнаха. Един баща казал, че е потресен. Други обвиниха учителката в русофилство. Не се усетиха, че реагират също като тези, които преди години започваха да ни гледат свирепо, ако кажехме вместо Октомврийска революция – Октомврийски преврат. Но днес става известно, че Троцки е определил промяната като революция, докато Ленин е бил по-скоро за преврат. Явно истината за събитията, отдалечени от нашето време, също както и моралът се променя. В този смисъл много истини за събития около двете световни войни и Студената война в ХХ век си остават относителни и неизбежно ще търпят промени и уточнения.

Наближава 50-годишнината от историческия полет

Разказ за „голямата крачка на Човечеството“, за „лунния заговор“ между САЩ и СССР и за отмъщението на „Продагата Луна“

Румен ВОДНИЧАРОВ

на Човек до Луната. По този повод ще бъдат произнесени много благодарствени думи към участниците в лунните програми на САЩ и СССР, но ще се чуят и твърденията

на мнозина специалисти, че между двете космически държави по времето на Студената война е съществувал своеобразен „лунен заговор“.

На стр. 3

Този, който не знае истината е само глупак.

Но този, който я знае и я нарича лъжа, той е престъпник.

Бертолд Брехт

Хората трябва да обичат Америка, да се възхищават от Америка, да мечтаят за Америка.

Збигнев Бжежински

БСП ТРЯБВА ДА ЗАГОВОРИ

Странно нещо са българските политици и техният електорат, сиреч хората, които им гласуват, въпреки цялата им грабежност способност, станала пословична в цяла Европа. То не бяха скандали за суждения, кумове и братовчеди, не бяха естествени луксозни апартаменти, съмирнителни замъци и „къщи за гости“, построени за лични нужди с европейски пари. Дори на втория ден след „Евроизбори 2019“ специализираната прокуратура и полицията развиха една ОПГ в община „Божурище“, оглавявана от кмета от ГЕРБ Георги Димов.

Но, за разлика от случая „Десислава Иванчева“, независимата кметница на ж.к. „Младост“, която водеха на заседанията на съда с букаи на краката, към „шайката“ от „Божурище“ подходът бе по-нежен. Макар че 8-те милиона, с които кметът Димов е ошецел общината, продавайки 80 джаземя за 160000 лв. на фирма, близка до баща му, са много повече от рушветата, който уж била поискала Иванчева от строителя Александър Вакин. Впрочем, затворът не ѝ попречи да се кандидатира за евродепутат и да получи повече гласове от „присъдружилите“ на ГЕРБ коалиционни партньори „Атака“ и НФСБ („Патриоти за Валери Симеонов“). Дали ако Прокуратурата беше арестувала Сидеров и Валери Симеонов резултатът от техния европейски опит за летене нямаше да е по-висок? Понеже при всички си гняв към политиките, българският народ е милослив и прощава кражбите, като неизбежен съпътник на властта. А пък властта тълкува тази глупава толерантност като насърчение. После виновен бил професор Иво Христов, който беше казал, че 80 на сто от българите са дебили. Пропуснал бе да уточни, че са превърнати в такива. Та тези които се разпознаха като виновници, надигнаха врява до Бога.

Но, ако човек повярва на хвалбите на Бойко Борисов за високото образователно равнище и крехката възраст на хората, подкрепил ГЕРБ на тези избори, ще стигне до извода, че и най-умният си е малко погрешен. Или, че тази любов необяснима към вождя и учителя на българския герберият Бойко Борисов е материално мотивирана и властово подкрепена. Защото Бойко дава милиарди от „излишъка“ за болници и лекари, за коледни и великденски добавки на пенсионерите, за увеличаване на заплатите на държавните чиновници, включително учителите, за детски градини, опери, театри, църкви, манастири, университетите и дори военни училища. Отделно от това, човекът направо изгора до кафяво, обикаляйки страната, за да наглежда строителството и ремонтите на пътища и мостове, обещавайки да пробие не само тунела „Железница“, ами и тунела под „Шин-

ка“. Разнасяше се по градове и села, като същинска чудотворна икона, която сбъдва желания! Освен това той наказва и крадливите си съпартийци. Преди 26.05 дори Цветанов беше принуден да напусне парламента и да се посвети на млччалива организаторска дейност, различна от „надгачтаването“ на бюлетини, както при „хибрида“ Костинброд. Ако ромите, обаче, които бяха засети с тениси с образа на Борисов, се разприказват някой ден, за какви ли изборни нововъведения ще научим с късна дата. Какво могат да противопоставят на това БСП и другите участници в изборната надпревара? Ромите не ядат и не пият „алтернативи“: нито за България, нито за Европа. Те и СДС обичат, поради което масово са гласували с предпочитания за Александър Йорданов. Ако вярваме на телевизия „Алфа“ те и за Ангел Джамбазки са гласували. И май са се престарали - ВМРО изпраща в ЕП не един, а цели двама евродепутати! Въпреки са-

мостоятелното си участие в изборите; въпреки че аферата с удостоверенията за български произход взе главата на директора на ДАБЧ! Партията на Каракачанов пребъдва. Дори ДПС намали европейското си представителство, а ВМРО го разшири!

Глупости ръси аптекарския полу-монополист Веселин Марешки, кръвният душманин на войводите и най-вече на Красимир Каракачанов. В предаването „Лице в лице“ на Би Ти Ви с волеца Цветанка Ризова, лидерът на партия „Воля“ обяви ВМРО за „циганската партия в България“. Но си плати, остана под чертата, въпреки че оглави евролистата на „Воля“ и билбордовете му с Марин Лео Пен заливаха страната. Къде е френският „Национален сбор“, победил системните партии, къде е „Воля“, чийто лидер раздаваше горива на дъмпингови цени? Но няма благодарност в това племе и това си е! „Демократична България“ без да провежда шумна медийна кампания, успя да направи Радан Кънев евродепутат, а Марешки остана да си гризе ноктите тук. Поне да беше обявил предварително, че дори да счелчи, няма да ходи в ЕП, а ще остане тук да се бори с монополите и с разрухата. Ето, Мустафа Карадайъ и Делян Пеевски се жертваха „на ползу рогу“ и творят добро тук в България. Някой злобар ще каже, че са измамили избирателите на ДПС, но на тях да не им е първица да бъдат лъгани!

Но най-странни неща се случиха в основната опозиционна партия БСП и в победилата я ГЕРБ. Вътрешнопартийната опозиция в БСП се оказа, че е работила само за Сергей Станишев, който успя с четири пъти по-малко предпочитания да се доближи до водача в листата Елена Йончева. Мнозина се питат дали това не е съотношението на силите в полза на Нинова, вътре в БСП. Въпреки всичко партията изпраща в ЕП един депутат повече, отколкото на предишните евроизбори, когато Станишев беше обещал, че няма да

ОБЯСНЕНИЯТА НА ПРОФ. ПЕТЪР ИВАНОВ

По мое мнение едно от тях са незаконните вотове - купените вотове, принудени корпоративни вотове, включително на гербаджийската държавна и местна администрация със семействата на чиновниците, и вотове на „мъртви души“.

Тези вотове са общо 37,2%, които се разпределят така:

- купени вотове (на циганите) - общо 9,5%;
- принудени корпоративни вотове - общо 17,4%;
- гласове на „мъртви души“ - 10,3%.

Формирането, например, на последното число 10,3%, (за другите не ми се обяснява), става така: Ако от броя на цялото българско население 7 000 000 извадим 1 240 000 (толкова са според НСИ непълнолетните български граждани) получаваме около 5 760 000 души над 18 години. От тях гладоподавателите са около 5 700 000; има невменяеми, под запрещение и др. Но според ЦИК гласопода-

вателите не са тези 5 700 000, а в списъците на ЦИК са включени 6 355 633 души. Разликата е 655 633. Следователно, „мъртвите души“, които могат да „гласуват“ за евродепутатите, естествено, за гербаджийските кандидати и за хората на Доган и на агент Иван, са 655 633 на брой. „Мъртвите души“ са 10,3% от всички гласоподаватели.

Ако имаме предвид, че на тези избори участват около 30% от избирателите, излиза че „мъртвите души“ в списъците на гласувалите ще са около три пъти повече в относителен план - значи около 32,0%.

Тогава в общия обем на подадените гласове имаме 58,9% (9,5+17,4+32,0) нереални вота. Това са цели 60%!

Реалните гласове на непълнолетни, незастанвени, съществуващи живи избиратели са около 40% от представените на обществото резултати от евроизборите.

Тогава истинските резултати на сега управляващи-

Проф. Петър Иванов

те три партии всъщност изглеждат така:

- ГЕРБ 13%
- ДПС 7%
- ВМРО 3%.

Другите проценти до обявените от ЦИК резултати фактически са откраднати от останалите партии, участващи в изборите - БСП, ДБ, Воля, Иванчева, Атака, Възвещаване, КБ и др.

Обяснение 2.) Глухото, мрачно и безумно обществено отчаяние. Народът ни е загубил вярата в себе си, изпаднал е в безизходица, не

вижда спасение. Мъчителният безкраен преход уби всяка надежда. Налице са социален декелинизъм (упадък) и социална анхедония (безразличие, апатия), които водят до примирение, леност, отказ от всякаква активност, униние, което си е, както знаем от Св. Библия, един от седемте смъртни гряха при нас, християните.

Обяснение 3.) Безмерната алчност на всички, докопали се до властта; алчността (щението) също е смъртен грях, втори по ред тук. Кражбите и измамните подпоха цялата обществена система у нас, което пряко се отразява на социалната активност на нацията, включително и в сферата на политиката (само 30% активност, най-ниска в цяла Европа).

Обяснение 4.) Липсата на справедливост, корупцията, наглостта, цинизма и гордостта (трети смъртен грях) на властващите.

Обяснение 5.) Масирана фалшификация на изборите чрез почти пълно игнорира-

не резултатите от машинното гласуване.

Обяснение 6.) Крайно влошеното душевно (психично) здраве на народа, ставашо все по-прост, глупав и тъп. Виждаме още и твърде ясни отчаяващи симптоми на шизофренизиране както на огромни частични пластове от населението, пребиваващи в паралелна реалност („грандиозни уснехи“, „видими резултати“, пристанища в Делиормана, „завод след завод“, хъбове, конектори и др.), така и на цялото общество.

Обяснение 7.) Намеса на външни чужди фактори и интереси от геополитически и професионален порядък и др.

Така че всичко си има обяснение, мили братя! Нищо не е случайно, но, както и нищо не е такова, каквото е.

Въпросът е, какво правим оттук нататък?

27 май 2019г.

ПО-ЯСНО И ПО-КОНКРЕТНО

ходи в ЕП. Тогава пострада Петър Колумбашев, но той и сега пострада. Беше заявил, че настоява да бъде водач на листата, но не би. Не го огря. И ако Нинова, на която сега искат оставката, не включила в листата и Валентин Вацев и НС ако не беше я пренаредил, картината днес щеше да е друга. Сега обаче на нея ѝ се налага да се бори за поста си, от който вече подаде оставка.

Но страни неща се случват! Борисов се хвали, че е победил лидера на ПЕС - Сергей Станишев, а другарите Пирински, Кутев и компания обвиняват Нинова за загубата! Както отбелязва Десислава Атанасова, това била 12-та победа на ГЕРБ. Но за предишните изборни загуби, когато Нинова дори не беше в ръководството на БСП, кой да отговаря?

Въпреки маскирането си като „Коалиция за България“, партията на Румен Петков, както и формацията на Татьяна Дончева доказаха, че и тогава не са работили за победа на БСП и са били само ненужен баласт Дори „курумнето“ Десислава Иванчева от Сливенския затвор и Минчо Христов имат два пъти по-висок резултат от тях. При това Минчо Христов го реализира без Стела Банкова. Ти да видиш! БСП може да има много курсури, но непримиримостта към ренегатите в Столетницата води началото си не от Корнелия Нинова, а е принцип още от времето на Димитър Благоев-Дядото. Коалирането с разколници е вредно, защото насърчава изменничеството. Впрочем и др. Миков не прости на Първанов и Петков, Нинова също според мен няма право да амнистира хора, които работят на практика за ГЕРБ.

Ако става реч за победи и загуби, след двата президентски мандата на Първанов, победата на Радев на президентските избори през 2016 г. не е ли постижение на БСП? И после при чие председателство Първанов беше изключен от БСП? Значи приемственост все пак има.

Дългото отсъствие на ПГ на БСП от Народно-то събрание може и да се е отразило негативно върху кампанията на социалистите, но най-негативно обаче се отрази беззъбата, обла, не като речни камъни, а като билиардни топки, гладка, празна около Плевен, предизборна пропаганда, написана от незнаен мозъчен тръст, ръководен от Антон Кутев. Нито едно от предложените послания не стигаше до сърцата на хората, които бяха призовани да подкрепят не дори Коалиция „БСП за България“, а само БСП. И въпреки това евродепутатите на Столетницата са с един повече. Фактът, че въпреки „победата“ Цветан Цветанов подаде оставка от всички ръководни постове в ГЕРБ и Борисов я прие, както и заканата на последния да „чисти от корен“ партийните структури в Добрич и Плевен, показва, че понякога и победителите плачат. Това напомня за анекдота, в който американец гледа в някакъв музей древно римска или гръцка статуя без ръце и пита как се нарича тя. Като чул, че това е статуята „Победител“, възкликнал: „Какво ли пък представлява победеният от него!“

Вицът си е виц, но обещаната от Борисов разправа с партийните структури на ГЕРБ в Добрич и Плевен идва да покаже, на членовете и симпатизантите на БСП, че трябва да има ясен отчет за свършеното във всяка от регионалните структури? И, че трябва всички солидарно да поемат вината за изборната загуба, вместо да я приписват само на председателя.

Вече години БСП няма победа в нито един биш окръжен град. Каква е причината за това? Кой е виновен? Някой дали е отговорен за това?

Въпреки фанфарите, и „победителите“ на тези европейски избори трябва да се замислят. Нищо чудно още наесен да се озоват в положението на Наполеон след битката при Бородино. „Още една такава победа и ще остана без армия“, казал вели-

кият французин. Поражението при Ватерло и второто му заточение на остров „Света Елена“, където починал, потвърдили мрачната му прогноза.

„БСП доказва, че не може да бъде алтернатива на ГЕРБ“, каканижат от „Демократична България“. А каква алтернатива са те самите, след като един, макар и непълн мандат управляваха с Борисов? Нали в ЕП техните депутати ще бъдат в групата на ЕНП, където са и депутатите на ГЕРБ? Заради съдружието си с Борисов, и партията на Каракачанов не е алтернатива на ГЕРБ. Но, виж близо 70-те процента негласували може да се окажат такава алтернатива, че свят да му се завие на Бойко, има едно условие, ако вместо да си стоят удома последват примера на „жълтите жилетки“. Европейските избори може да са им безразлични, но местните и парламентарните избори в България не трябва да са такива. Европа може и без България, както и България я е имало преди да се роди Европейският съюз. Но българите без България се превръщат в икономически, политически и културни номади. Както казваше Хайтов: „Изгубим ли България, всичко сме изгубили“.

Ще поживеем, ще видим! И ще проверим дали е бил прав дядо Славейков да каже онези горчиви думи: „Не сме, народ, не сме народ, а...“

БСП само трябва да заговори по-ясно, по-конкретно и разбираемо за връзката между корупцията и нищетата, както и за нещата, които ще поправи, идвайки на власт. А не да обещава европейски стандарти и „ценности“ от рода на джендъризма и еднополовите бракове. Европа няма да ни извади от братото, трябва да се измъкнем сами, без да се отчайваме от трудностите. „Загубили ли пари, малко си загубил. Загубили ли чест, много си загубил. Загубили ли кураж, всичко си загубил“, гласи една стара мъдрост.

От стр. 1

Лично аз изповядвам умерен скептицизъм в смисъла на Монтен и затова конспиративната теория като финал на космическата надпревара ми

надпреварата за усвояване на Космоса. По това време САЩ разполага с „ракетния барон“ Вернер фон Браун и стотина немски специалисти, построили в края на войната ракетата ФАУ-2. А СССР - с отличните ракетни конструктори от

син, добавят допълнителни двигатели и през 1957 г. изстрелват първия изкуствен спътник на Земята. Американските конструктори и политици са в шок. Тяжното лидерство е сериозно застрашено. Съветският съюз

повежда с първия космонавт Юрий Гагарин (1961 г.) и с първия човек в открития космос (1965 г.). И САЩ осъзнават, че вече не могат да догонят СССР. На Съединените щати е нужен пробив и този ход е подсказан на президен-

В КОСМИЧЕСКАТА ОРБИТА НА ЛЪЖАТА

е по-близка. Така че взъзнаем да изложо от тази гледна точка своите схващания по проблема, който, нека си призная, години наред е бил на вниманието ми. И като тема, и като възхищение от порива и дързостта на човека за нови победи, за нови открития, за нови възможности отвъд оградата и оковите на всекидневното битие.

Това бе израз на моя вроден оптимизъм, присъщ на поколенията от средата на миналия век, което годините и шаечната правда на живота, превръщаха в добре информирани скептици, да не кажа песимисти.

Надпреварата

През 60-те години на миналия век реалната опасност от военно противопоставяне на двете системи се заменя от

РНИИ Сергей Корольов и Валентин Глушко, репресирани през времето като хора на маршал Тухачевски (т.е. троцкисти), както и с поколения инженерери, създадо легендарните ракети на твърдо гориво „Капитан“.

Задочната битка между есесовеца фон Браун и преминалия през ГУЛАГ Корольов започва в пълна секретност веднага след края на Втората световна война. Руските конструктори С.Корольов и Б.Черток посещават ракетния център на нацистите в Пенемюнде (Германия) и като победители стават притежатели на цялата документация за ракетата на течно гориво ФАУ-2. Заменият етиловия спирт с керо-

ло: „Ние не можем да позволим лидерството на СССР в Космоса. Ако искаме да спечелим битката между двете системи, трябва да работим с всячески средства без съобразяване с такива неща като съвест... За 10 години САЩ ще изпратят хора на Луната и ще ги върнат живи...“

По програмата „Аполо“ започват работа 400 000 специалисти, осигурени с финансиране, равняващо се на 5% от бюджета на САЩ. Ако се абстрахираме от всичко това, което следва, трябва по достойнство да оценим постигнатото в създаване на нови технологии и материали в десетилетието на лунната надпревара.

На стр. 4

Съветската ракета „Н-1“ на космодрума „Байконур“

Двете съперничещи си лунни програми напредват на крачка една от друга. За историческия полет до Луната се създават огромни 100-метрови тристепенни ракети: Сатурн-5 на Вернер фон Браун и Н1 на Сергей Корольов. Загледът е коя страна и коя система ще успее първа да прати човек на Луната.

Руското разузнаване донася информацията, че фон Браун е заложил на 5 огромни криогенни двигатели на керосин-течен кислород. Когато разбира това, Корольов казва убедено пред акад. Келдиш (председател на РАН): „Той (фон Браун, б.а.) е решил да създаде еднокамерен супер двигател F-2 с тага 600-700 тона. Но такъв двигател няма да работи, защото е надхвърлил всички допустими размери. Колкото по-голяма е камерата, толкова по-лошо се смесва керосинът с кислорода, започва да се взривава в нея като предизвиква вибрации, които могат да доведат до разрушаване на ракетата... Нека се поблъска докато опре в стената. Ние това вече сме го минавали...“.

Предвиждането на Сергей Корольов се оказва проороческо. Първият старт на „Сатурн-5“, който е всъщност „Аполо-1“ през 1967 г. минава сравнително успешно. Но вторият на 4 април 1968 год. е неуспешен. Вибрациите откъсват парчета от ракетата и траекторията се променя.

Руснаците (Корольов вече е заменен от Василий Мишин) са наясно, че тягата на „Сатурн-5“ не е достатъчна, за да достигне с това тегло дори първа космическа скорост (8км/сек) и са напълно изненадани, че без успешен трети опит американците ще рискуват с изстрелване на пилотиран космически кораб към Луната още през 1968г. Техниите конструктори с основане подозират, че американците блъфкат с изпращането на човек към Луната и изпращат писмо до Леонид Брежнев (Ген. секретар на КПСС), в което заявяват:

„По данни от нашето разузнаване и от цялата наша конструкторска практика смятаме, че двигателите на ракетата Сатурн-5 има сериозни и на практика неотстраняеми проблеми. Възможно е САЩ да прибегнат към фалшификация и да осъществят кацане с космонавти на Луната, условно предавано по телевизията. Америка изоставя по много направлени и блъфара. Разрешете ни да продължим нашата лунна програма съгласно плана. Ние ще спечелим лунната надпре-

вара.“ Следват подписите на: Акад. Челомей В.Н., Бармин В.П., Глушко В.П. и др.

Същването на лъжата

В пълна секретност руснаците дишат във врата на американците, но вече без главния конструктор на лунната ракета Н1 Сергей Корольов, който умира нелепо на хирургическата маса през 1966 год. Неговата ракета Н1 също има несполучливи стартове и то 4 на брой. Но в 1968 год. това не е известно на американската страна. Опасността СССР да спечели в лунната надпре-

ва Apollo-11 от единствения съперник-СССР. За старта от Кейп Канаверал Съветският съюз изпраща в океана до Флорида 2 кораба с апаратура за заснемане на траекторията на лунната ракета. Американците на свой ред веднага насочват 11 кораба и самолети към руските разузнавачи и с мощно радиозаглушаване ги неутрализират като свидетели. Те не предоставят координатите на полета на нито една държава. Така никой не проследява траекторията на Apollo-11 дали не сочи към Северния Атлантик вместо към Луната.

екипажите очакват старт към Луната през 1976 год. Главният конструктор Б.Черток по-късно пише: „До победата оставаше една крачка“. Но политическото решение на Политбюро не подлежи на обжалване. Водещите ракетни специалисти подозират, че във висшето ръководство на властта действат тайни сили, пречещи на създаването на новите перспективни ракетно-космически системи.

Полетите по програмата „Аполо“ продължават успешно до 1972 год. Джетълменското споразумение между Никсън и Брежнев е в сила. В 1974 год. наследникът на Корольов Василий Мишин е за-

ва книга по въпроса за лунната измама, е Бил Кейсинг (William Kaysing) (1922-2005), работил като техническиговорител в компанията Rocketdyne, строила ракетните двигатели на Сатурн-5. Неговата книга „Ние никога не сме били на Луната“ (We never went to the Moon) посява семето на съмнението. Всъщност Кейсинг е обладан от идеята, която е ръководила и българската учителка Лидия Булева. И той пише, че „хората да бъдат окуражени да не приемат заявленията на правителството като Госпел“. Именно той убеждава друг специали-

В КОСМИЧЕСКАТА

вара става реална. И тогава на президента Никсън се предлага решението: успешно с реалната програма да се подготви най-скъпото шоу в историята, а именно да се симулира обиколка на Луната с екипажа на „Аполо-8“, след което през 1969 г. да се фалшифицира кацане на Човек на Луната. По-късно ще видим кои личности стоят зад тази грандиозна космическа лъжа.

На 3 юли 1969 год. съветската лунна ракета Н1 за втори път аварира 23 секунди след старта. Става нещо страшно. Единият стартов комплекс е напълно разрушен от взрива и пожара на 2500 тона керосин. Казват, че това бил еквивалент на 3 килотонна атомна бомба. Американците потриват ръце. Рожбата на Корольов-Кузнецов, макар и с по-надеждните 30 малки двигатели, изглежда не е готова още да изпълни полет до Луната. Космическата лъжа може да се продължи по-спокойно без опасения от бързо разобличаване от повърхността на Луната.

Оказва се, че лъжата, струваща до този момент 30 млрд долара, е била подготвена старателно. На 20 юли 1969 год. „Аполо-11“ потегля тържествено към Луната с трима космонавти на борда: Нийл Армстронг, Едуин (Бъз) Олдрин и Майкъл Колинс. На 24 юли първите двама се разхождат по „лунната повърхност“. Сиреч, голямата крачка на Човечеството е направена. Хората навсякъде ликуват.

Милиони гледат уникалното предаване от камерата на лунния модул „Игъл“. Изключение правят само хората в СССР и Китай.

За да мине грандиозната космическа лъжа, на американците им е необходимо признаване на кацането

Юрий Гагарин и Сергей Корольов

Решенията на Политбюро на КПСС не подлежат на обжалване

Веднага възниква въпросът: „Защо руснаците признават успеха на американската лунна програма, след като не са им предоставени приемливи доказателства?“ Отговорът на този въпрос остава да лежи на съвестта на висшето ръководство на двете суперсили: САЩ и СССР. Ще стигнем и до подробностите. През 1970 год. Робърт Гилрут и Нийл Армстронг посещават Москва. Какво се случва там и какво послание тези двама актьори са носели от президента Никсън до Леонид Брежнев можем само да гадаем. Но след това посещение става ясно, че Политбюро е склонно съветската лунна програма да бъде постепенно установена, а лидерството на американците в лунната надпревара да бъде признано. При това руската ракета Н1 е почти готова, лунният модул също и

менен с конструктора на ракетните двигатели Валентин Глушко. Старият враг на Корольов налага своята концепция за ракета с гориво диметилхидразин (НДМХ) и окислител (двуазотен оксид плюс азотна киселина). Седем готови лунни ракети Н1 в Куйбишев (гр. Самара) отиват за скрап. Акад. Глушко преименува ОКБ-1 в НПО „Енергия“. Ракетата на Глушко е супермощна, но опасна за околната среда. Но не това е причината, да бъде прекратено финансирането на съветската лунна програма. Генералите от Съветската армия проявяват по-голям интерес към междуконтиненталните ракети, отколкото към полети до Луната, след като други са били вече там. Протести няма. Според акад. Черток „акад. Глушко в това време е знаел неща, които ние не знаехме...“.

След еуфорията от успеха на първия исторически полет на Apollo-11, съмненията обземат някои специалисти. Първият, който напис-

Ралф Рене (1933-2008) да напише книгата си „НАСА подведе Америка. Как ние никога не сме били на Луната“. „Предаването на живо, пише Рене, на старта на Apollo 11, приковаваше пред TV-екраните милиарди хора, отвлечайки вниманието им от възможен анализ на отделни детайли от колосалната фалшификация“.

Въпросите, които

не получиха отговор

В десетилетията след полетите на американците до Луната се обсъждаше и се доказва, че снимките на лунната повърхност са направени на Земята с участие на дубльори от екип на режисьора Стенли Кубрик. Много абсурди получиха отговори: защо се вее знамето на САЩ, защо няма звезди на небето, защо се разминават сенките, защо лунният прах не пада по парабола, защо се чуват ударите на чукчето във вакуум при събиране на пробите, защо падането и изпращането на космонавта сякаш са подпомагани от стоманено въже и др. и т.н. Но най-

важните въпроси всъщност не са получили задоволителен отговор, тъй като НАСА по принцип отказва да влиза в спорове, не реагира на книгите на Бил Кейсинг и Ралф Рене и не се опитва да ги съди за клевета.

Междувременно през 2014 година изтече 45 годишната забрана по договора, в който подробности по студиите снимки, направени от Стенли Кубрик (живеещ от 1972 г. в постоянен страх във Великобритания) не трябва да бъдат публикувани. Три дни преди кончината си в 1999 год. големият режисьор разкрива в интер-

фикс идея на президента Никсън... Извърших огромно мошеничество с участието на НАСА и правителството на САЩ. Качането на Луната беше фалшифицирано, всичките снимки бяха фалшиви и аз бях човекът, който засне това...“.

След подобно признание, появило се в 2014 год., споровете около истината за американската лунна програма би следвало да приключат. Основните играчи: Вернер фон Браун, двамата космонавти от Apollo-11 и ръководителят на полетите Робърт Гилрут вече не са между живите. Те отнесоха истината

налд Ръмсфелд са още живи и биха могли си признаят за това как са сугестирали президента Никсън да одобри провеждане на фалшификацията.

Доста хора, участвали в лунната програма, респ. в лунната измама, загиват при съмнителни обстоятелства. Такива са четиримата режисьори на филма за Apollo-11: Анди Роджърс, Джим Гоу, Винс Вробни и Боб Штейн. Загива и инспектор Томас Берон, който разследва катастрофата, в която трима американски космонавти изгарят при тренировка в ракетата „Сатурн-5“. Той е уволнен, след

риканците не дадоха на нито една държава лунен камък, а само лунен прах. Второ, не беше огласена една Антарктическа експедиция на НАСА през май 1967 год. за събиране на лунни метеорити. Те са 2-3 % от общото количество падащи на земята. Сега всеки може да види снимката на Вернер фон Браун сред пингвините на континента, на който се говореше, че неговите другари от СС са устроили подземна база. Лунните метеорити са събирани за сравнителен материал при бъдещите анализи, но след провала на „Сатурн-5“, явно са свършили добра работа

то казват руснаците, „козел“. Той става съучастник в едно престъпление на века.

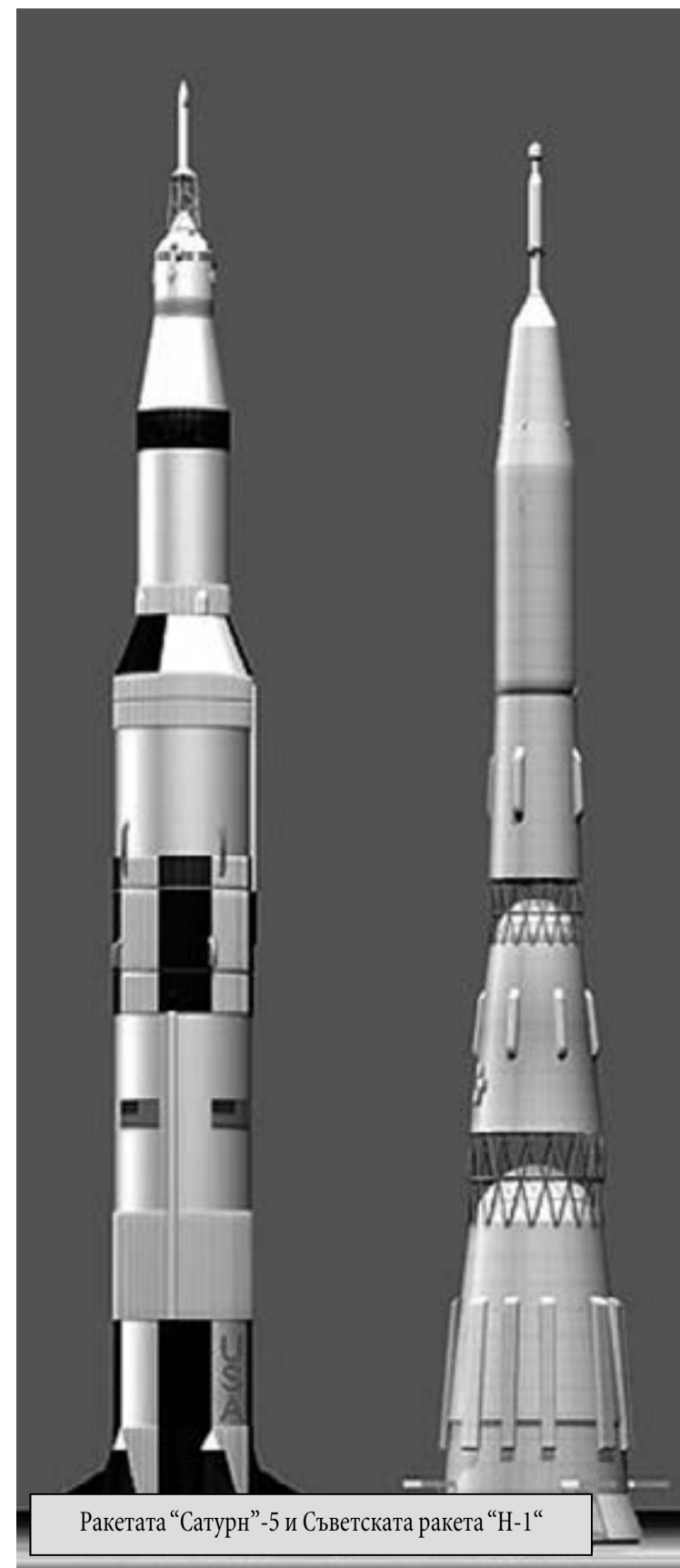
Вярвайки: А можеже ли Брежнев да постъпи по друг начин? Имаше ли друго сигурно доказателство, че американците не са кацали на Луната?

Скептикът: Има един епизод от лунната надпревара, който е давал в ръцете на ръководителите на СССР силен коз и е могъл доведе до възстановяване на лидерството и разобличаване на лунната измама. Това е залавянето на капсулата на „Аполо-13“, в нощта на 12 април 1970 год. от два „риболовни“ кораба и съветска атомна подводница. Това е една широкомащабна секретна операция, в която се имитират морски маневри след изстрелване на поредната ракета „Сатурн 5“ към Луната. Руските моряци успяват да намалят паднала и плаваща сред океана капсула-менте, без термозащита и със запечатан люк, което е явно доказателство, че с „Аполо-13“ космонавти не са излитали и че ракетата с недостатъчна скорост е паднала по балистична траектория в Атлантика. Капсулата е превозена в Мурманск, където съветно се заснемат всички нейни данни и материали. На 8 септември 1970 год. руснаците предават капсулата на офицерите от американския ледоразбивач „Южен вятър“ (South Wind), но на церемонията канят да присъстват като наблюдатели унгарски журналисти, които заснемат всичко.

На 17 април 1970 год. по официалната версия „Аполо-13“ след аварията се връща само от облитане на Луната започнало на 11 април. Капсулата с космонавтите се приводнява в района на Азорските острови само на 1 км(?) от кораба „Two Jima“. Космонавтите излизат от капсулата подозрително свежи след един толкова тежък шестдневен полет пълен с преめждия и смъртна опасност. Никой не вижда парашутите, с които капсулата забавя своята скорост в атмосферата. В СССР секретността е пълна. Наследниците на С.Корольов: акад. В.Мишин, Б.Черток и ген. Каманов (ръководител на Центъра за подготовка на космонавтите) не споменават нищо в мемоарите си. Но в САЩ скандалът е огромен. Директорът на НАСА Томас Пејн е принуден да подаде оставка на 15 септември 1970 год. Унгарците мъчат 11 години, след което публикуват снимките (Брежнев вече е сменен от Андропов), на които се вижда, че оръдието на носа на ледоразбивача е заместено от „капсулата“ на Apollo-13.

На стр. 6

ОРБИТА НА ЛЪЖАТА

Ракетата „Сатурн“ -5 и Съветската ракета „Н-1“

во пред своя приятел Патрик Мюрей следното, което също не можеше да бъде публикувано до 15 години след смъртта му: „Полетът до Луната беше

за лунната програма на САЩ без да се разкаят за лъжата си пред Човечеството. Но други като престарелият хитрец Хенри Кисинджър (95 год.) и До-

като написва 55 страници доклад с критики относно стандартите за сигурност в НАСА. На въпроса „Ще имаме ли успех на Луната?“ той отговаря така: „Да, но не с програмата „Аполо“. Само седмица след това е прегазен от влак на неохраняем прелез. В лъката му кола заедно с него загива и цялото му семейство.“

От тези, които могат да говорят от първо лице, жив е още и Едуин (Бъз) Олдрин, който е на 88 години. Той е „вторият човек стъпвал на Луната“. Олдрин обаче се усмихва, както казваше баба ми, „като посрачно дете“, отказва да се закълне пред Библията, че е бил на Луната, налита на бой с журналисти и дори на въпроса на едно 8-годишно момче отговаря „на шега“, че никога не е летял до Луната, което окончателно обръква малчугана. Явно че среднощните терзания и усикито му са се отразили както на поцелуйното Жан Клод Юнкер. Показателно е, че докато беше жив Нийл Армстронг никога не даваше интервю пред камера. Може би се е страхувал, че „езикът на тялото му“ ще го издаде. Защото в началото на едно интервю той се обръква и казва, че не е виждал никакви звезди от Луната, което си е пълен абсурд!

Диалози, тези и антитези

Нека продължим нашия разговор за „лунния разговор“ с един въображаем разговор между „Скептика“ (в мое лице) и „Вярващия“, както бих нарекал всеки, който е на мнение, че няма лунен разговор. И така:

Вярвайки: Най сигурното доказателство за кацане на Луната са лунните камъни донесени от „Аполо-11“, химическият състав на които съвпада с този на пробите, доставени от съветската автоматична станция „Луна 24“. Може ли да отречете този факт?

Скептикът: Струва ми се, че е възможно. Първо, аме-

риканците не дадоха на нито една държава лунен камък,

а само лунен прах. Второ, не беше огласена една Антарктическа експедиция на НАСА през май 1967 год. за събиране на лунни метеорити.

Те са 2-3 % от общото количество падащи на земята. Сега всеки може да види снимката на Вернер фон Браун сред пингвините на континента, на който се говореше, че неговите другари от СС са устроили подземна база. Лунните метеорити са събирани за сравнителен материал при бъдещите анализи, но след провала на „Сатурн-5“, явно са свършили добра работа

то казват руснаците, „козел“. Той става съучастник в едно престъпление на века. Вярвайки: А можеже ли Брежнев да постъпи по друг начин? Имаше ли друго сигурно доказателство, че американците не са кацали на Луната? Скептикът: Има един епизод от лунната надпревара, който е давал в ръцете на ръководителите на СССР силен коз и е могъл доведе до възстановяване на лидерството и разобличаване на лунната измама. Това е залавянето на капсулата на „Аполо-13“, в нощта на 12 април 1970 год. от два „риболовни“ кораба и съветска атомна подводница. Това е една широкомащабна секретна операция, в която се имитират морски маневри след изстрелване на поредната ракета „Сатурн 5“ към Луната. Руските моряци успяват да намалят паднала и плаваща сред океана капсула-менте, без термозащита и със запечатан люк, което е явно доказателство, че с „Аполо-13“ космонавти не са излитали и че ракетата с недостатъчна скорост е паднала по балистична траектория в Атлантика. Капсулата е превозена в Мурманск, където съветно се заснемат всички нейни данни и материали. На 8 септември 1970 год. руснаците предават капсулата на офицерите от американския ледоразбивач „Южен вятър“ (South Wind), но на церемонията канят да присъстват като наблюдатели унгарски журналисти, които заснемат всичко.

На 17 април 1970 год. по официалната версия „Аполо-13“ след аварията се връща само от облитане на Луната започнало на 11 април. Капсулата с космонавтите се приводнява в района на Азорските острови само на 1 км(?) от кораба „Two Jima“. Космонавтите излизат от капсулата подозрително свежи след един толкова тежък шестдневен полет пълен с премеждия и смъртна опасност. Никой не вижда парашутите, с които капсулата забавя своята скорост в атмосферата. В СССР секретността е пълна. Наследниците на С.Корольов: акад. В.Мишин, Б.Черток и ген. Каманов (ръководител на Центъра за подготовка на космонавтите) не споменават нищо в мемоарите си. Но в САЩ скандалът е огромен. Директорът на НАСА Томас Пејн е принуден да подаде оставка на 15 септември 1970 год. Унгарците мъчат 11 години, след което публикуват снимките (Брежнев вече е сменен от Андропов), на които се вижда, че оръдието на носа на ледоразбивача е заместено от „капсулата“ на Apollo-13.

В КОСМИЧЕСКАТА ОРБИТА НА ЛЪЖАТА

От стр. 5

Операцията на съветския флот и съветското разузнаване е проведена блестящо и заслужава специално описание. Но Политбюро на „застоя“ за пореден път се отказва от публична конфронтация и разобличаване на НАСА. Трудът на цяла генерация съветски ракетни специалисти и гениални конструктори е зачеркнат. Луната се оказва продадена. Все пак за първи път в историята на съветския флот биват наградени всичките 122 моряци на атомната подводница доставила капсулата от „Аполо-13“ в Мурманск. Само този факт е достатъчно доказателство, че празната консерва с телло 1 тон е част от грандиозната космическа лъжа на НАСА.

Вярващият: Според привържениците на лунния заговор американците не са кацали на Луната. Как тогава ще обясните кадрите и разговорите с Центъра за пилотируани полети в Хюстън, които милиони хора гледаха със затаен дъх?

Скептикът: Има обяснение и то не е измислено от мен. Радиовръзката по време на полетите на космическите кораби „Аполо“ се е осъществявала от Австралия (Honeysuckle Creek Station, станция имаща антена с диаметър 26 метра). Сигналите на предварителните записи са предавани на спътник, от който са връщани в Хюстън в реално време. Някои смятат, че за целта са използвани лазерни отражатели спуснати от автоматичните станции „Сървейър“ 3, 4, 5, 6 и 7 на повърхността на Луната.

Вярващият: Все пак има ли руски критики на лунния заговор, след като партийната официална линия, подпомогната от космонавтите Леонов и Гречко, е да се поддържа версията на НАСА?

Скептикът: Трима руски анализатори заслужават особено внимание. Те са публицистът Юрий Мухин „Антиаполон. Лунна афера США“, физикът-математик Александър Попов „Американци на Луне. Великият прорыв или космическа афера“ и Юрий Елхов „Буафорская Луна или пока живут на свете дураки“. Най аргументирано е доказателството на математика Попов, което прави излишни разсъжденията за гафовете при спешно заснетите студийни кадри. Тук трябва да припомним, че оригиналните кадри, предавани по телевизията, не бяха намерени за 40-годишнината от полета на „Аполо-11“. Изчезва и цялата документация за супер ракетата „Сатурн-5“. Звучи невероятно, нали?

км/сек вече са загубени още до отделянето на първата степен. Следователно ракетата ще падне в океана по баллистична траектория вместо да поеме към Луната.

За съжаление, когато времето е недостатъчно, и гениални конструктори като Вернер фон Браун и Сергей Корольов допускат грешки. Единият с огромните горивни камери, а другият с риска от липсата на стенд и инфраструктура за изпитване на едновременната работа на 30-те по-малки двигатели на ракетата Н1. Резултатът е авария на „Сатурн-5“ три месеца преди пилотируемия полет, както и 4 последователни аварии на съветската ракета Н1 (1969, 1971 и 1972 г.).

Опасенията, че СССР могат да достигнат Луната дори с космонавт-камикадзе подтиква американските политици да приемат решението за имитация на полет с хора на борда на Сатурн-5. Време за нова лунна ракета и за нейното изпитване вече няма. Руснаците със

„Ракетният барон“ Вернер фон Браун

Зонд-5 и Зонд-6 им дишат във врата. Идеята за грандиозната фалшификация изглежда е дадена от стария хитрец Хенри Кисинджер (по това време съветник по националната сигурност в администрацията на президента Никсън). Той е бил подкрепен и от: Доналд Ръмс-

то вместо да стане национален герой на САЩ, рождбата му ракетата „Сатурн-5“ не оправдава надеждите. Той избягва да дава интервюта, но няма избор и се примирява с фалшификацията на полетите, а дори участва в посрещането на космонавтите от Аполо-11 и Аполо-12. Много показателно е уволнението на 700 специалисти от неговото конструкторско бюро в Центъра Маршал още през 1968 год., както и на самия него през януари 1970 год., само 6 месеца след „триумфа“ на „Аполо-11“, т.е. на неговата ракета. Огромната ракета, обаче, няма наследници в космическите полети и остава музеен експонат, което означава, че провалът на „Сатурн-5“ е истината, в цялата пълнота.

Уви, подобна е съдбата и на Сергей Корольов. След полета на Гагарин той бива отстранен от разработването на ракети и е преведен като Н-к отдел за планиране на космически полети. Но в СССР по това време причините са малко по-други. Акад. Челомей е човек на първия човек в империята Никита Хрушчов. Той е лансиран лично от него. В 1964 год. Леонид Брежнев заменя „кукурузника“ Хрушчов и дава отново „зелена улица“ на Сергей Корольов. Той пък от своя страна си има от 1938г. стари сметки за разчитане с конструктора на ракетните двигатели Валентин Глушко. Както се вижда системата е била „всеки срещу всеки“. А Сталин вече не е жив, за да тропне по масата и да ги погледне отблизо, хипнотизирайки ги с култовата си фраза: „Чего вы нам голову морочите!“

Вярващият: Накрая все пак кой персонално е отговорен за сключването и времетраенето на лунния заговор САЩ-СССР?

Скептикът: Мисля че стана вече ясно, че космическата надпревара между двете велики сили, притежаващи могъщи ядрени арсенали, е била съпроводена с политически решения и много фалшиви новини на най-високо ниво. Но една фалшива новина е била обща и това е полетът на Човек до Луната. 1969 г. е началото на втория период на разведвяване между САЩ и СССР, който трае до възвличането на СССР във войната в Афганистан. Смятам, че от американска страна отговорните личности са президентът Ричард Никсън, Хенри Кисинджер и Робърт Гилдрут (само той имал правото лично да затваря люка на всички ракети след като влязат космонавтите). А от съветска страна това са престарелите комунистически лидери: Брежнев, Сулов, Громико, ген. Гречко и Андропов, които поемат задължението да си мълчат за „лунната афера“ срещу всичките изброени изгоди, които получават за изтънялия от въоръжаването бюджет и за тях лично. Този период, наречен „застой“, остава като време на относително благополучие за съветските хора. За България като верен съюзник на Съветския съюз 70-те години са също период на стабилна икономика и невероятен растеж. Те биха могли да се нарекат „Българското златно десетилетие на ХХ век.“

Лешото е, че с приемането на космическата лъжа за истина, пътят за обикновените „земни“ лъжи остава открит и безпроблемен. Тези, които вярват, че Нийл Армстронг е направил „голямата крачка за човечеството“ на лунната повърхност преди 50 години, на юнашко доверие ще приемат, че проектът „междувъздушни войни“ (Star wars) се е състоял, че в епруветката на ген. Колин Пауъл е имало Бойни Отровни Вещества; че арабски терористи са съборили кулите на Световния икономически център в Ню Йорк на 11 септември 2001 г.; че Русия води хибридна война с България и пр., и пр. За съжаление такива хора, благодарение на Интернет и СМИ, стават все повече и повече. Те могат да бъдат лесно манипулирани както за добри дела, така и за лоши. За тях вече се употребява и новият термин „Sheeple“ (от Sheep и People). Не бих желал нашите деца да се включат в тази „овча“ категория наши съвременници. Те трябва да практикуват умерен скептицизъм. Ето защо горещо подкрепям омази учителка г-жа Булева и съветвам нейните колежки да вземат пример от нея.

Мурманск, предаването на заловената в нощта на 12 април 1970 год. капсулата на „Аполо-13“ паднала в района на Азорските острови.

Александър Попов доказва, че мощността на „Сатурн-5“ не е в състояние за достигане дори на първа космическа скорост т.е. полетът към Луната е технически невъзможен. Попов засича движението на ракетата от старта до отделянето на първата степен. По неговите изчисления т.н. гъгъл на конуса на Мах (фронт на ударната вълна) е равен само на 4 вместо на 8, респективно реалната скорост на издигане на „Сатурн-5“ е 1200 м/сек вместо 2400 м/сек. А необходимата скорост на височина над 100 км трябва да бъде около 8 км/сек. Но 1.2

фелд (министър на отбраната), Ричард Холмс (директор на ЦРУ) и полк. Робърт Каплан. Така президентът Ричард Никсън приема съдебноосното решение и уговаря Стенли Кубрик да направи снимките в две специално подготвени секретни студиа.

Вярващият: А как е реагирал конструкторът на лунната ракета Сатурн-5 Вернер фон Браун?

Скептикът: „Ракетният барон“, както той е известен, е преживял вероятно своя лична трагедия, защото

Когато този брой бъде в ръцете на читателите ще е отминал не само Международния ден на детето – 1 юни. Ще е отминал и 2 юни – Денят на Ботев и падналите за Свободата на България. Но в същия този ден, под протекцията на сирените, които се опитваха да съединят името на подвига с духовната нищета на нашето съвремие, се проведе един митинг – хилядно множество на тревожни бащи и майки, хора, загрижени за бъдещето на своите деца, но всъщност умове и сърца, които търсиха яснота за утрешния български ден, за собственото си бъдеще и за бъдещето на България. Тези хора протестираха срещу т. нар. Стратегията на детето – 2019/2030г., в която са включени и клаузи, относно т. нар. Ювенална юстиция. Всеки ред от транспортната директива на ООН и ЕС в българското законодателство, чрез въпросната Стратегия за детето предполага до скоро немислими в българската национална традиция принципи на семейството да бъдат превържани в реалност. Подробно по тези въпроси „Нова Зора“ писа в бр. 12 от 19 март т.г. - „Еничари ходят мамо“ и в бр. 15 от 9 април т.г. - „Чудовищата на мрака“. Днес няма да преразказваме тези задълбочени и документално подробно публикации. Ще отбележим само, че „Стратегията за детето“ е поредния токсичен смъртоносен облак надвиснал над бъдещето на България. И че според контекста на нейните клаузи, закони и инициативи в рамките на 10-11г., според нас, окончателно ще бъде разбита основната клетка на българското общество – се-

мейството – светия светих за всеки нормален българин.

За да бъде преодоляна неговата очаквана съпротива, сатанинските сили на мрака отдавна са изобрели своята чудовищна технология, наречена „Прозорецът на Овертон“! Чрез нея вяко „немислимо“ се превръща в по-желана от тези сили реалност.

В този брой предлагаме на нашите читатели синтезиран разказ за мракобесната технология, създадена от Джоузеф П. Овертон (1960-2003г) старши вицепрезидент на центъра за обществена политика MacKinas center, чрез която се сломява всяка обществена съпротива срещу забрани и табуа и се постига „плащът на Сатаната“, за която още в далечната 1948г ни предупреждава руският философ Иван Илин. В своето есе „Към историята на Дявола“ той предрича как отрицанието на Дявола в човека се заменя с „отправдане на дяволското начало“. Скритата зад тази подмяна пропаст, пише Иван Илин е видял пръв Достоевски, „посочил я е с пророческа тревога и цял живот е търсил пътища за преодоляването ѝ“.

Тъкмо този „черен огън“ днес гори душите на хората в България. Всички ние сме поставени „пред ужасни, тайнствени проявления на тази стихия и не се решават, пише Илин, да изговорят своя жизнен опит с правилни думи“.

Ние го правим вместо тях с „Прозорецът на Овертон“ и „Към историята на Дявола“, пък който има око да види и който има ухо - да чуе!

ЗОРА

ПРОЗОРЕЦЪТ НА ОВЕРТОН

Чували ли сте някога нещо за „Прозорецът на Овертон“? Ако не, то ви препоръчвам да прочетете тази технология за легализиране на всичко, каквото ви хрумне. Ще разберете как се легализират хомосексуализмът и еднополовите бракове. Ще стане съвършено ясно, че работата по легализацията на педофилията и кръвосмешението ще бъде завършена в Европа в близките години. Както и детската евтаназия въпреки.

Джоузеф Овертон описва как съвършено чужди на обществото идеи се вадят от поимината яма на общественото презрение, измиват се и накрая се закрепват законодателно.

Според Прозорецът на Овертон за всяка идея или проблем в обществото съществува т.нар. прозорец на възможностите. В рамките на този прозорец идеите могат или не могат да се обсъждат масово, открито да се поддържат, пропагандират, да се опитват да се закрепят нормативно. Но Прозорецът се движи, като променя възможностите от стадий на „немислимост“, съвършено чуждото за обществения морал, напълно отхвърлено - до стадия на „актуалната политика“, тоест до нещо вече широко обсъждано, прието от масовото съзнание и закрепено в норми.

Това не е просто промишане на мозъци, а особено перфидна технология. Нейната ефективност се дължи на последователната, систематична промяна и незабележимата за обществото жертва на самия акт на въздействие.

И се вижда как стъпка по стъпка в обществото започ-

ва най-напред да се обсъжда нещо неприемливо, после обществото да го сметне за уместно, а накрая да се приими с новата норма, която да узакони и защити също онова някога немислимо. Да вземем например нещо напълно невъобразимо. Да допуснем, че се легализира канибализмът, сиреч идеята да се узакони правото на гражданите да се ядат един друг.

Достатъчно ли е ужасен примерът?

Немислимостта

За всички е очевидно, че сега не е възможно да се разгърне пропаганда за канибализма – обществото ще разпъне на кръст всеки, дръзнал да опита. Такава ситуация означава, че проблемът с легализацията на канибализма се намира в ну-

леминавайки през всички стадии на прозореца на възможностите.

Технологията

Още веднъж ще повторя, че Овертон описва технологията, която позволява да се легализира абсолютно всяка идея.

Обърнете внимание! Той не предлага концепция, не формулира свои идеи по някакъв начин – той описва работеща технология! Тоест такава последователност от действия, изпълнението на която неизменно води към желания резултат. В качеството си на оръжие за унищожаване на човешкото общество такава технология може да бъде ефективна като термоядрен заряд.

Колко смело е това!

Но, да се върнем на темата за канибализма. Засега тя все още е отвратителна и съ-

Джоузеф Овертон

ление. Съответно, първото движение на Прозореца на Овертон е да премести темата за канибализма от областта на немислимостта в областта на радикалното.

Нали имаме свобода на словото.Е, в такъв случай

И при това положение няма пречка да свикаме етноложки симпозиум на тема „Екзотичните обреди на племената в Полинезия“. Да обсъдим на него историята на предмета, да го въведем в научен оборот и да стигнем до факта на авторитетни изказвания за канибализма.

Виждалте, колко е просто. Оказва, че за людоедството, може да поговорим като предмет, като обект и при това да останем в пределата на научната респектибилност.

Прозорецът на Овертон вече се е преместил. И вече е в сектора „разлеждане на пазици“. По този начин се гарантира преходът от неприемливо отрицателното отношение на обществото към по-позитивно такова.

Едновременно с псевдонаучните дебати непременно трябва да се появи някакво „Общество на радикалните канибали“. И нека то да бъде представено само в интернет – радикалните канибали непременно ще бъдат забелязани и цитирани във всички заинтересувани медии.

Първо, това е още една възможност за изказвания. И второ, шокиращите отренки на специалния генезис са нужни за да създадат образа на радикалното плашило. Тези ще бъдат „лошите канибали“ срещу другите плашила – „фашисти, привожаващи онези да бъдат изгаряни на клада“. Но за плашилата по-късно. Като начало е достатъчно да се публикуват разкази за това, какво мислят за людоедството, например, британските учени, както и някои радикални мошеници от най-различно естество.

На стр. 8

ПРОЗОРЕЦЪТ НА ОВЕРТОН

От стр. 7

Ако теглим чертата до тук, резултатът от първото движение на Прозореца на Овертон е, че неприемливата тема е въведена в оборот; табуто е десакрализирано; разрушена е еднозначността на проблема, т.е. създадени са „нюанси на същата“.

Защо не?

Следващото движение на Прозореца е по-далечно. То превежда темата за канибализма от радикалния сектор в областта на възможното.

На този етап продължаваме да цитираме „учените“. Нали не бива да се отвръщаме от знанието, дори когато е реч за канибализъм. Така че всеки, който отказва да обсъжда това, трябва да бъде заклеймен като фанатик и лицемер.

Но като осъдим фанатизма, трябва вече непременно да сме измислили за канибализма някакво елегантно название. Така няма да посмеят фашистите от най-различни породи да се правят на принципи и да лепят на инакомислещите етикети с буквата „к“.

Внимание! Създаването на евфемизъм е изключително важен момент. За легализацията на една немислима идея е необходимо да се подмени нейното истинско име.

Няма повече канибализъм

Сега канибализмът се нарича примерно антропофагия. Но и този термин скоро трябва да бъде заменен поне още веднъж. Няма как да не признаем, че в него все пак има нещо оскърбително.

Каква е целта на изобретяването на нови названия? Трябва проблемът който създава неговото наименование, да отдели формата на думата от нейното съдържание; да се лишат идеологическите противници от езика. Затова канибализмът няма да е антропофагия, той ще се нарича вече антропофилия. Все едно, че престъпникът сменя фамилията си и паспорта.

Паралелно с играта на имена върви създаването на опорен прецедент – исторически, митологически, актуал-

ен или просто измислен, но главното е да бъде легитимиращ. Все едно дали ще бъде намерен или измислен като „доказателство“. Важното в случая е, че той ще способства антропофилията по принцип може да бъде узаконена.

Примери и аргуенти ли?

„Спомняте ли си легендата за самоотвержената майка, напила с кръвта си умиращото си от жажда дете?“

„А историите на античните богове, изяждащи всичко наред – у римляните това си е било в реда на нещата!“

„Е, ами при много по-близките ни християни, там с антропофилията съвсем всичко е наред! Те до ден днешен ритуално пият кръвта и ядат плътта на своя бог. Вие да не би да обвинявате в това християнската църква? Ама кои сте вие, да ви вземат дяволите?“

Коя е главната задача на този етап? Главната задача е поне частично яденето на хора да не се смята за углавно престъпление. Засега поне в някой отделен случай или за определен исторически момент.

Така и трябва

След като бъде представен легитимиращ прецедент, се появява възможността да се придвижи Прозорецът на Овертон от територията на възможното в областта на рационалното.

Това е третият етап. С него завършва цикълът на „дробенето“ на единични проблеми.

Примери за тяхното обогатяване:

„Желанието да се ядат хора е генетически заложено, това е в природата на човека.“

„Понякога да се изяде човек е необходимо, съществуват непреодолими обстоятелства.“

„Има хора, които искат да бъдат изядени.“

„Провокират антропофилията!“

„Забраненият плод е най-сладък!“

„Свободният човек има пра-

во да решава какво да яде.“

„Не крийте информацията и нека всеки се определи какъв е – антропофил или антропофоб.“

„А дали има в антропофилията опасност? Това не е доказано.“

В общественото съзнание изкуствено се създава „бойно поле“ за проблема. Крайните флангове са заети от плашилата – специално с участието на радикалните привърженици и радикалните противници на людоедството.

Реалните противници обаче са нормалните хора, които не искат да остават безразлични към проблема за людоедството. Те се опитват да са заедно

поддържа предвата за нейното широко народностно съдържание, прикрепено с исторически и митологически личности, а по възможност и съвременни медийни авторитети.

Антропофилията масово прониква в новините и токшоуто. Хора биват изядани във филми от касети под наем, в текстове на песни и видеоклипове.

Един от приемите за популяризация се нарича

„Поглед отстрану!“

„Нима не знаете, че един известен композитор – едикой си – е антропофил?“

„А един известен на всички полски сценарист през целия си живот е бил антропофил, него

общественици и др.), при неговото отразяване от дискусиите специалистите.

И идва момента, когато на всички вече им е станало скучно и обсъждането на проблема отива в задънена улица. Тогава се пускат подобрани професионали, които казват: „Господр, в действителност нещата не стоят така. И работата не е в това, а в онова. И трябва да се направи това и това.“ И в същото време се задава специфична посока, на Прозореца на Овертон, която има за цел да опавда привържениците на легализацията. За целта се използвават очовечени престъпници, на които се създава положителен образ извън свързаните с престъплението характеристики.

Изследване на образа

„Това са креативни хора. Изял жена си и какво?“

„Те искрено обичат своите жертви. Да изядеш, означава да обичаш!“

„Антропофилите имат високо IQ и във всичко останало се приобщват към строг морал.“

„Самите антропофили са жертва, животът ги е направил такива.“

„Тях така са ги възпитали.“ И така нататък.

Такъв тип бръщолевене е солта на популярното токшоу.

„Ще ви разкажем една трагичната история за любов! Той искал да я изяде! А тя просто искала да бъде изядена! Кои сме ние, за да ги съдим? Може би това е любов? Какви сте вие да заставате на пътя на любовта?!“

Ние тук сме властта

Следва петия етап движението на Прозореца на Овертон. Към него се минава, когато темата вече е достатъчно подгрята и се открива възможност да премине от категорията на популярното към сферата на актуалната политика.

гори са го преследвали за това.“

„А колко от тях са ги тикнали в лудницата! Колко милиона са изселили, лишили са от гражданство! Впрочем как ви се струва новият клип на Лейди Гага „Eat me, baby“ („Изяж ме, бейби“)“

На този етап разработката на темата води в топ класициите и започва автономно да се самопроектива в медиите, шоубизнеса и политиката.

Друг ефективен прием е същественото за проблема засегнат в дискусиите, активно да се подменя от опериращите с информация (журналисти, телевизионни водещи,

Започва подготовката за законодателната база. Излизат от сянката лобистките групировки във властта, които консолидират. Публикуват се социологически проучвания, които да потвърдят високия процент на привържениците на легализацията на канибализма. Политиците започват да пускат пробни балони с публични изказвания на тема законодателно закрепване на темата. В общественото съзнание се въвежда нова догма – забраната за ядене на хора се забранява.“

Това е то либерализъм! Има си и фирмено блюдо: толерантност към табутата, забрана за коригиране и предотвратяване на разрушителни за обществото отклонения.

По време на последния етап от движението на Прозореца от „популярното“ към „актуалната политика“ общество вече е сломено. Все още неговата жива част ще се опитва да се съпротивлява срещу законодателно закрепване на всичко до неотдавна немислимо. Като цяло обаче обществото ще се е примирило със своето поражение и наистин още е сломено.

Дяволското начало има в живота на човешкия род своята история. По този въпрос съществува сериозна научна литература, не засягаща, въпреки, последните десетилетия. Обаче, именно последните десетилетия хвърлят нова светлина върху двата предидни века.

Епохата на европейското „просвещение“ (започвайки с френските енциклопедисти от XV²² век) подронва в хората вярата в съществуването на дявола. Образованият човек не вярва в съществуването на такова отвратително човекообразно същество „с опашка, с копита, с рога“ (по Жуковски), от никого невиджано, а изобразявано само в балади и картини. Лутер още вярвал в него и даже го замерил с мастилницата; но последните векове отхвърлят „дявола“ и той постепенно „изчезва“, утасва, като „отживял предрассъдък“.

Но именно тогава от него се заинтересували изкуството и философията. У просветеният европеец останал само „плащът“ на сатаната и той започнал с увлечение да се драпирва в него. Пламнало желание да научат за дявола повече, да разгледат неговия „истински облик“, да отгатнат неговите мисли и желания, да се „превплътят“ в него или така да се каже, да се „поразходят“ пред хората в дяволски образ...

И ето, че изкуство започва да го представя и изобразява, а философията се заела с неговото теоретическо оправдание. Дяволът, разбира се, „не се оттепелил“, защото човешкото въображение не е способно да го побере, но в литературата, в музиката, в живописа започва културата на „демонизма“. От началото на Х²Х век Европа се увлича по неговия противобожествен облик: появяват се демоничните съмнения, отрицанието, гордостта, бунта, разочарованието, горчивината, тъгата, презрението, егоизма и даже скуката.

Поетите изобразяват Прометей, Деница (Луцифер), Каин, Дон Жуан, Мефистофел, Байрон, Гюте, Шилер, Шамисо, Хофман, Ференц Лист, а по-късно Штук, Бодлер и другият, разгръщат цяла галерия „демони“ - „умни“, „остроумни“, „образовани“, „гениални“, „темпераментни“, с една дума „обателни“ и предизвикващи съчувствие, а „демоничните хора“ са представяни като възплъщение на „мировата скръб“, на „благороден протест“ и някаква си „висша революционност“.

Заедно с това се възражда и „мистическото“ учение за това, че „тъмното начало“ съществува даже и в Бог. Немските романтици намират поетически слова в полза на „невинното безсрамие“, а левият хегелианец Макс Щирнер излиза с открита проповед за човешкото самообожествяване и демонически егоизъм. Отхвърлянето на личния „дявол“ постепенно се заменя с оправдаване на

И няма за него по-голяма радост от това да види „унищожаването на най-добрите хора и да следи как те, крачка по крачка, отиват към по-

Иван Илиев

монизмът е човешко дело, сатанизмът е дело на духовната бездна. Демоничният човек се предава на своите глупави страсти и все още може да се покае и да се преобърне; но човек, в който, според словото на Евангелието, се е „вселил сатаната“ - е обхванат от чужди, нечовешки сили и сам става човекообразен дявол. Демонизмът е преходно духовно помрачение, неговата формула е: „сваляне на Бог“. В демоничния човек се бунтува необуздан инстинкт, поддържан от студени размисления; а сатанинският човек действа като чуждо оръдие, служещо на злото,

КЪМ ИСТОРИЯТА НА ДЯВОЛА

гибел“... „Аз знам своя жребий - пише той, - някога с моето име ще бъдат свързани спомените за нещо чудовищно, за криза, каквато още никога не е имало на земята, за дълбок конфликт на съвестта, за присъда, излязла против всички, в което до този момент са вярвали, което са търсили и свято тачили. Аз не съм човек, а - динамит“...“

Така оправдаването на злото е намерило своята същност - дяволските, теоретически формули, - и остава само да се чака тяхното осъществяване. Ницше намери свои читатели, ученици и поклонници; те приеха неговата доктрина, съчетаха я с доктрината на Карл Маркс и се захванаха с осъществяването на този план преди 30 години.

„Демонизъм“ и „сатанизъм“ не е едно и също. Де-

конно-завършеното зло и няма представа за действителната дяволска стихия.

Нашите поколения са поставени пред ужасни, тайнствени явления на тази стихия и досега не се решават да изговорят своя жизнен опит в правилни думи.

Ние можем да опишем тази стихия като „черен огън“; или да я определим като вечна завист, като неутолима ненавист, като воинстваща пошлость, като безсрамна лъжа, като абсолютно безсрамие и абсолютно безстрашие, като потъпкване на духовната свобода, като жажда за всеобщо унижение, като радост от погуб-

ването на най-добрите хора, като антихристиянство.

Човекът, поддал се на тази стихия, губи духовността си, любовта и съвестта: в него започва разложение и разюзданост, той се предава на съзнателната порочност и жажда за разрушение; той завършва с изливащо се кощунство и измъчване на хора.

Простото възприемане на тази дяволска стихия предизвиква в здравата душа отвращение и ужас, които могат да преминават в истинско физическо неразположение, в своеобразно „прилошаване“ (спазъм на симпатичната нервна система), в нервна аритмия и в психическо забравяване, а може да доведе и до самоубийство.

Сатанинските хора се познават по очите, по усмивката, по гласа, по думите и по делата. Ние, русите, сме ги виждали най-е и на живо; ние знаем кои са те и откъде са. Но чужденците и досега не разбират това явление и не искат да го разберат, защото то им носи съд и присъда. А някои реформаторски богослови продължават и досега да пишат за „ползата от дявола“ и да съчувствуват на неговото съществено въстание.

20 октомври 1948 г.

Превод от руски:

Татяна Любенова

БЕЛЕЖКИ

Деница - първоначалното име на Луцифер, началник на падналите ангели, наречен така за блестящите съвършенства, с които е бил надарен от Бога.

Мефистофел (Мефисто) - образ на дявола, злият дух във фолклора и художественото творчество на народите на Европа.

Алберт фон Шамисо (1781-1838) - немски учен и писател. В повестта-приказка „Историята на Петер Шлемил“ извежда образа на човека, продал своята сянка на дявола.

Ернст Теодор Амадеус Хофман (1776-1822) - немски писател-романтик, композитор, художник. В своите произведения съчетава критическото възприемане на реалностите и неудържимата фантазия, достигаща до мистическата гротеска.

Шарл Бодлер (1821-1867) - френски поет, в стиховете на който се засяга темата за злото (сборникът „Цветя на злото“ и др.).

Фридрих Ницше (1844-1900) - немски философ, представител на ирационализма и волунтаризма, поет.

ОТНОВО ПОДАДЕНА БРАТСКА РЪКА

Русия и признаването на българската независимост (1908-1909 г.)

На 22 септември (стар стил) 1908 г. в старопрестолния град Търново (дн. Велико Търново) княз Фердинанд провъзгласява независимостта на България. Събитието е наистина епохално, защото слага край на унижителното положение на страната ни като васал на Османската империя, наложено от Великите сили на Берлинския договор от 1878 г.

Търновският акт се посреща с възторг от всички слоеве на българската общественост, независимо от политическата им окраска. Машината обаче си дават сметка за новите препятствия, пред които се изправя българската дипломатия за да уреди юридическо признаване на независимостта, без което нейното обявяване би било нищожен акт. На първо място това е отрицателното отношение на западните велики сили към станалото събитие. Особено непонятна е позицията на Австро-Унгария, която след като се бе възползвала от волята на България като море, което отклонява вниманието на европейската общественост от заграбените от нея две балкански територии Босна и Херцеговина, предприема незабавни действия да стовари вината за нарушението на Берлинския договор единствено върху българската страна.

Останалите западни велики сили се опитват да действат „по-дипломатично“, т. е. по-прикрито. Нито една от тях не си позволява да се обяви открито против прокламираната независимост на Българското княжество. Този факт е достатъчен сигнал за Високата порта, за да се откаже тя окончателно от своите намерения за военна инвазия срещу София. Разбира се, не малко за това допринасят съветите и на посланиците на Великобритания и Франция в Цариград в началото на октомври 1908 г.

По-друга е позицията, заета от Русия. Тя също не се обявява открито против българската независимост, но решава да се възползва от акта във Велико Търново и особено от извършената от Австро-Унгария анексия над Босна и Херцеговина. Русия направо иска прекратяването на Берлинския договор, тъй като според нея той е нарушен в такава степен, че е изпразнен от съдържание. От

руската страна е предявено и искане да бъдат премахнати наложените й още от Парижкия мирен договор от 1856 г., санкции, някои от тях потвърдени и от Берлинския конгрес от 1878 г.

В последна сметка сред европейската дипломатия се налага гледището на Великобритания, която излиза с предложение, наложено от Великите сили на Берлинския договор от 1878 г. да бъдат разгледани от една нова международна конференция. Австро-Унория и столицата зад нея Германия ведна за явяват, че биха се съгласили на такава конференция „само при условие, че на нея няма да се обсъжда проблема за анексията на Босна и Херцеговина“. При това положение въпросът за свикването на проектирания международен форум става безпредметен и Великобритания се отказва от своето предложение.

Въпросът за международното признаване на акта на българската независимост обаче продължава да тегне на правителство на демократите, възглавявано от Александър Малинов. То трябваше да намери начин за неговото разрешаване, а задачата ставаше почти нерешима, тъй като Османската империя, след като бе лишена от възможността за военна инвазия, решава да съботи новото положение на Българското княжество чрез други средства. За да се съгласи да признае българската независимост Високата порта предявява една финансова компенсация, възлизаща на астрономическата сума от 500 милиона лева, която при тогавашното финансово състояние на Княжеството надхвърляше в пъти обема на целия му вътрешен продукт. Този факт идваше да покаже, че Цариград не иска да се откаже по никакъв начин от откъснатите територии в Европейските предели на империята. Правителството на Ал. Малинов отговаря, че това което може да предостави на Високата порта е една сума от 82 мил. лв. Излиш-

Манифест, с който княз Фердинанд провъзгласява независимостта на България. Пощенска картичка

но е да се изтъква, че в османската столица не искат дори и да чуят за подобно предложение. Интересно в случая е, че западните велики сили също преценяват предложения от

включва в общия хор на европейските сили за притискане на българското правителство. Обратно, тя предприема свои постъпки за въздействие в Цариград и в крайна сметка застава Високата порта да намали предявения иск към Българското княжество на 125 млн. лв. Османската империя обаче настоява и за териториални отстъпки.

Разбира се, и тази сума не е по възможностите на българската държава. Тя продължава да настоява за заявените 82 млн. лв., въпреки че и посочената сума не е по силите. Този факт е повече от очевиден за западните велики сили, но вместо да реагират на него, те предпочитат да се скрият зад удобната уж неутрална позиция по отношение на възникналия българо-турския спор.

Отново Русия е тази, която не стои със скръстени ръце и не гледа сеир... По своя инициатива тя влиза в двустранни преговори с Османската империя. Преговорите приключват през март 1909 г. с подписването на съместен протокол (споразумение), по силата на който е

постигнато съгласие за удовлетворяване на исканата от Цариград сума от 125 млн. лв. при положение, че Високата порта се откаже от искането си за териториални отстъпки от българска страна. Русия дава съгласието си тази сума да се приспадне от военна контрибуция, наложена на Османската империя след поражението в Освободителната война от 1877-1878 г. Султанското правителство приема това предложение и на 6 април 1909 г. е подписан съответен българо-турски протокол, с който Османската империя признава „новото политическо положение на България“, т. е. нейната независимост.

Същия ден в Цариград е подписан и българо-руски протокол, по силата на който на България се предоставя заем в размер на 82 млн. лв., който тя трябва да изплаща на Русия в продължение на 75 години с лихва от 4,75 %.

Така на тази мъчителна дипломатическа конвулсия, продължила от октомври 1908 до началото на април 1909 г. най-сетне е сложен край. Пръв руският император Николай²² изпраща поздравителна телеграма до княз Фердинанд, вече в качеството му на владетел на независима държава. След него последват поздравителни телеграми от държавни и правителствени лица на останалите балкански държави.

В съответствие с новото положение на Българското княжество, на 21 май 1909 г. е променен и сагуетът на независимите дипломатически представители от дипломатически агенти на пълномощни министри. Същия дипломатически ранг получават и чуждестранните дипломатически представители в страната. Пръв който връчва новите си акредитивни пълномощия е руският дипломат Дмитрий Константинович Сементовски-Курило.

Зад парадната страна на тези събития от най-съществено значение е фактът, че от пролетта на 1909 г. България се превръща в равноправен субект в международните отношения. И това отново, както и нейното освобождение, се дължеше на помощта на Русия.

Милен КУМАНОВ

ДО
ВИТАЛИЙ МОСКАЛЕНКО,
ПОСЛАНИК НА УКРАЙНА
В РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
Копие:

ДО МИНИСТЪРА НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ
НА УКРАЙНА

ДО МИНИСТЪРА НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ДО МИНИСТЪРА НА КУЛТУРАТА
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ДО КОМИСИЯТА ПО КУЛТУРАТА И МЕДИИТЕ
В НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ

НА Р БЪЛГАРИЯ

ДО КОМИСИЯТА ПО ВЕРОИЗПОВЕДАНИЯТА
И ПРАВАТА НА ЧОВЕКА

В НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ

НА Р БЪЛГАРИЯ

Господин Москаленко,

Ще пренебрегнем протоколните обръщения, предвид Вашето крайно неуважително и тенденциозно прямо СБП писмо-обръщение, което сте отправили до министъра на културата, Комисията по културата и медиите и Комисията по вероизповеданията и правата на човека в Народното събрание на Република България с молба за „защита правото на свобода на словото и творчеството на българските писатели“, които уж нарушавал Съюза на българските писатели.

Ето как ги „нарушава“, като „нарушение“ Вие визирате декларацията на УС на СБП, публикувана в бр. 15-16 /18-25.04.2019г. (грешно посочено от Вас като бр. 115 / 18.04.2019 г.) на в. „Словото днес“ и на сайта на СБП. Там се заявява, че СБП не е организатор на премиерата на книгата на Светослав Нахум „Бягство от Крим“, състояла се на 17.04.2019 г. в галерия-книжарница „София-прес“ и не е съпричастен към политическите изявления срещу други държави, направени по време на нейното провеждане. СБП е посочен като организатор в разпространена от самия автор дезинформация. Това не е първото подобно възползване от „свободата на словото“ – дни преди злополучната премиера С. Нахум прави и друг опит да институционализира личните си намерения, като в отсъствието от страната на председателя на българския ПЕН Здравка Евтимова излезе с обръщение към членовете му. В него той приканваше да осъдят руската страна, като ги беше подвел, че обръщението е съгласувано. Евтимова обаче категорично отрече това и идеята му се провали.

На всички езици такова действие се нарича манипулация.

Какво всъщност се случи в галерия-книжарница „София-прес“ на 17 април т.г., та се възползвахте да предизвикате верижна реакция, обръщайки се към официални институции, които нито имат малейшо административно влияние, нито някаква юрисдикция над Съюза на българските писатели!

Премиерата се състоя на територия, собственост на СБХ, СБЖ и СБП, в полагашото се по график на Съюза на българските писатели време – тоест, с благословието на ръководството на Съюза и без да се плаща наем, макар че това е частна изява. Премиерата е водена от поета Димитър Христов, а книгата е представена от поета Иван Есенски – и двамата членове на Управителния съвет на СБП (!). Никой не е прекъснат, никому не е отнето правото на свобода да се изразява, премиерата свърши дори без изказвания от публиката (8-9 души, също предимно членове на СБП).

Думата беше предоставена първо на Вас, г-н Москаленко. И именно Вие – след като така компетентно привахните нашия автор с Хемингвей и „Бягство от Крим“ със „Сбогом на оръжията“, Вие в прав текст политизирахте вечерта и във втората част на дължкото си изказване заговорихте с термини като „окупация“, „геноцид“, „страна-агресор“ и вмъкнахте квалификации, характеризиращи отношенията между вашите две държави, което обаче нямаше никакво отношение към литературното събитие. Почти същото изрекохте и в интервюто си пред телевизия „Скат“ Ваше право е да говорите сво-

ИЗЯВЛЕНИЕ НА БЪЛГАРСКИ ПИСАТЕЛИ

бодно в свободна страна като България. Но именно това Ваше изказване при невярното оповестяване на СБП като организатор на тази частна инициатива, се разчита като солидаризиране на Съюза с изявленията Ви, което е в разрез с Устава на организацията ни. Тук ще си позволим да се учудим дали Вашето присъствие е било случайно: след като освен „Бягство от Крим“ (да не забравяме, че това е само литературна творба) в сборника на С. Нахум са публикувани и разкази, чието действие се развива в Прага, Босна и Херцеговина, Америка и други чужбини, защо в залата нямаше нито един техен дипломатически представител? Евтиният скандал, който разразихте, набърквайки СБП, е достатъчно обяснение.

Това не е първият некоректен опит СБП да бъде привлечен като страна в интриги от местен или международен характер, но определено е първият прецедент, когато чужд дипломатически чиновник у нас си позволява да използва инсинуации и грубо вмешателство в живота и дейността на една от най-уважаваните и стари писателски организации в Европа – 105-годишния Съюз на българските писатели.

Нека Ви напомним, че СБП е независима политическа, административна и финансово организация, с избрано от Общото събрание ръко-

водство и столетни уставни правила! Че със СБП са свързани имена, творби и събития, които са нарицателни в нашата национална история! Че наричат България „Страната на убитите поети“, защото в борбата срещу потисничеството и мракобесието, в името на свободата и хуманизма паднаха жертви едни от най-свидните ни творци!

Вашият поплак, г-н Москаленко, е непохватно преиграване. Оскърбителни са нравоченията Ви и са нелепите клишетата от речника на политическата демагогия, с които заклеймявате нашето право на свободна слово и свободна съвест. Защото декларацията, която Ви е възбудила, е именно такава право, срещу което Вие въставате. Нататък действието става достойно за сериала „Шпионски игри“. Следват похвати от арсенала на Студената война: именувам се врагове на „свободата на словото“, намеква се за СБП като заплаха за световната демокрация, отправят се призови към властта да укроти непослушните български писатели. Известно Ви е, че властта у нас има дълъг и печален опит в такова „укротяване“.

А как да оценяваме фриволюните Ви упражнения от рода на „...декларацията на УС на СБП е израз на ретросивен подход против българските писатели“ или „...опасния опит на СБП да застане в защита на политиката на държава-агресор“?

Такива невъздържащи квалификации са израз на невъзпитание, незачитане на националните ни традиции и нахалство, което за представител чиновник на чужда държава у нас е недопустимо.

Ние ще направим необходимите постъпки за Вашето спешно отзоваване от страната ни, защото с поведението си доказвате, че присъствието Ви в България предизвиква негативни реакции сред нашите интелектуалци и е вредно за приятелските отношения между българския и украинския народ.

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ

РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Проф. д-ик. н. Бончо АСЕНОВ
акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Габриела МИХАЙЛОВА
(редактор)

д-р инж. Марин БЕЛОВЕВ
Проф. д-ин Нако СТЕФАНОВ
акад. Николай ХАЙТОВ
ст.н.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р ист. н. Тодор МИШЕВ
Фотографи Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01

ИЗДАВА
„Втора Зора“ ЕООД

Печат „Нюзпринт“,
София, ул. „Танява“ 100
БАНКОВА СМЕТКА:
Уникредит Булбанк
IBAN BG43UNCR70001519963494
BIC

UNCRBGSF
Примат с оригинали по стандарт 30 реда, 56 машинописни знака. Ръкописи не се рецензират и не се връщат. Броят е приключен редакционно на 31.05. в 14 часа. Хонорари се изплащат в сряда и четвъртък от 13 до 15 часа

ISSN 1310-8492

ДЪЛБОКИЯ СМИСЪЛ НА ЧОВЕШКОТО БЕЗСМЪРТИЕ

Талант, посветен на подвига за идеала

Избрал перото за оръжие, Гале Христов зае своето място в редиците на десетките интелектуалци, които остават в бойното поле на съдбата. С това оръжие и в тези редици той се бори срещу опитите на нечестивците да представят величието на саможертвата на хиляди българи в името на свободата и градежа на нова България, използвайки непристойни скверни и цинични изопачавания на историята против фашизма и капитализма. Убийците на стотици антифашисти, партизани, ятаци и покровители на невинните жертви на терора и варварските пристъпи на фашистите бяха наричани невинни жертви и ги обявиха за герои. Те и сега продължават да внушават на младите поколения, че в България никога не е имало фашизъм и фашисти, не е имало партизанско движение и народна съпротива срещу капитализма и монархофашизма. От тези позиции клакборите на тази продажна кампания представят Народния съд за противозаконен и антинароден. Авторите на тези лъжи не се спират пред нищо и денонощно задръстват телевизионния екран и страниците на жълтата преса. Чужди и местни мафиоти, натрупали несметните си богатства чрез кражба, корупция и престъпни схеми, ги финансират щедро.

Мотивът да напиша тези редове е възхищението ми от преклонението, което излъчват публикациите на Гале Христов, когато описва величието на саможертвата на онези, които дават живота си, за да се освободи България от оковите на монархо-фашистката диктатура и жестоките капиталистически порядки. Със същото преклонение той описва и величието на героите на строителството на социалистическото общество. Тяхната всеотдайност в това национално движение, чрез което са създадени три Българи по икономическа мощ и благосъстояние за цялото население на страната, също носи всички белези на истински подвиг.

Проф. Орлин ЗАГОРОВ

В съзнанието на широк кръг читатели Гале Христов се утвърждава като талантлив творец, който е съсредоточил своето внимание и творчески потенциал върху светли образи на хора с воля за саможертва в името на свободата и съзидателния труд. Той не само описва с изключителна прецизност техния героичен подвиг пред лицето на палачите и платените убийци на монархофашистката власт, но и умело разкрива величествения смисъл на тяхното мъжество и безстрашие. Ярکو

Гале Христов

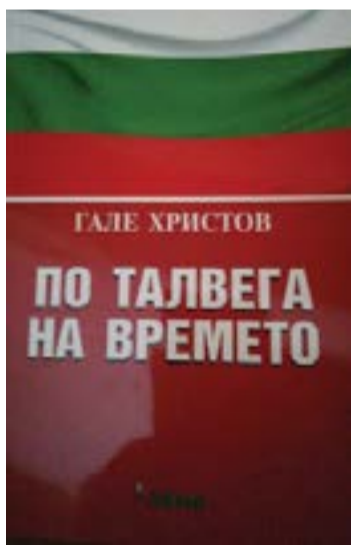
потвърждение на този похват е поредното задълбочено изследване за живота и подвига на най – ярките революционери от Кюстендилския край. С това той по достоен начин изпълнява посланието да предадем на следващите поколения дълбокия смисъл на човешкото безсмъртие.

Вдъхновен от тези примери на героизъм и саможертва, Гале Христов наред с множество талантливи творци, оставя своя печат върху величествения пантеон на българската слава.

Новата книга на доц. д-р

Гале Христов „По талвега на живота“ идва да ни напомни, че това е труден морален казус, на чиито изпитания мнозина не успяват да устоят. Чрез книгата мислещият читател се докосва до образи с противоположни съдби. Впрочем в нея не е отделено специално място за такива, които за броени дни се превъплътиха от „апостоли“ на социалистическата идея в нейни дисиденти, от герои на социализма в негови жертви, от апологети на марксизма в негови отявлени критици. Знаем, че целта им бе да се сдобият с индулгенция за оправдание на своето предателство с едничката мечта отново да бъдат във властта, която за тях никога не е била нищо повече от възможност за разграбване, за безнаказаност и щедри благодетели, които от своя страна имат нужда от безгръбначни същества, за да им проправят път към богатства, трупани по престъпен начин за сметка на сигурността на държавата и щастието на милиони онеправдани.

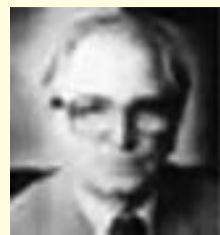
Изправяйки срещу тях ан-

типодите им, авторът всъщност изразява своята безпощадна ирония и болезнена непоносимост към подобни превъплъщения на духовната неустойчивост, подвластна на маргиналността, чийто бог са привилегиите и финикийските знаци, жаждата за власт и корупцията. Неговото внимание е съсредоточено върху светлите образи на истинските апостоли на социалистическата идея, чийто живот е наситен с прояви на неподкупна преданост към идеали, превърнати в съвест на разума. Те имат за единствен кумир всеотдайността, готовността за саможертва и искрената пре-

БЪЛГАРИЯ

Късче от синьото небе
са твоите очи лазурни,
а сноп от златното поле
са твоите коси тъй буйни.

Слав Хр.
КАРАСЛАВОВ

Със рокля алена си ти
от хилядите рози нежни,
с дантелки си сребристи ти
от твойте преси белоснежни

Лицето твое розовее
като от хубав шипков цвят,
в гласа ти сякаш птица пее.
Безброй орли над тебе бдят.

А твоята десница бяла,
със гривни - витите реки...
Чаровна си сега ти цяла
със своите редки красоти!

даност към идеята, която черпи своята сила и вдъхновение от хуманистичните идеали на културата и свящото верую, насочено към социалната справедливост и благоденствие за мнозинството от обществото.

Доколкото верността към социалистическия идеал за автора е достойна за възхищение и подражание добродетел, смелата ѝ защита в дълбоко поучителната му книга е едно от нейните безспорни достойнства. Целта му е да предпази младите хора от погрома на духа под натиска на мащабната ерозия и лумпеннизация, за чието извършване противниците на идеята за справедливо общество щедро деморализират части от интелигенцията, която страда от недостатъчност на духовна устойчивост.

Авторът не скрива гордостта си, че е един от поколенията, което носи в себе си духа на съзидателния патос. В този смисъл в новата си книга предлага една изключително богата и достойна за възхищение галерия от образи, които намират своята професионална, нравствена и духовна реализация в различните области на общественния живот.

Заедно с това, той предупреждава искрените последователи на социалистическата идея решително да се противопоставят на нечестивите маньоври на вчерашните ренегати отново да омърсят редиците на левите сили, стремейки се да бъдат приети в лоното на идеала, който те така цинично оскверняваха в продължение на три десетилетия. Историческият опит недвусмислено води до извода,

че дори и най - светлите и най - великите идеи са обречени, когато недостойни и недорасли до тяхната извисеност хора се опитват да приватизират правото да ги символи-

зират. Книгата, която е обект на моите размисления, не е предназначена за „убиване на времето“, не е разказ за сладникави изживявания на опустошените души, нито пък източник на мистично опиянение на изтощените им сетива. Това е отговорно интелектуално произведение, което предполага трезвомислие и прозорливо вглеждане в смисъла на утрешния ден, въз основа на което сме призовани да изработим и своята устойчива жизнена позиция.

Аз възприемам тази книга като творение на истински талант, посветен на подвига за идеала. Величието на този идеал зове всеки от нас, който се чувства съпричастен към него, да следва примера на Гале Христов, пресъздавайки светлите образи от своя край, посветили живота си и смисъла на своето верую на идеала, за да се включи в шествието за слава на чистия патриотизъм под надслов „Безсмъртният подвиг“.

В заключение бих искал специално да отбележа, че книгата „По талвега на живота“ от Гале Христов е прекрасно четиво за изкуството да останем верни на себе си въпреки превратностите на съдбата. В това авторът вижда залога да опазим неподправена адекватността на нашата духовна идентичност.

